Model 2020

Istoria României de-a lungul secolelor nu a avut o evoluțiE liniară ,ci un parcurs marcat de fluctuații și schimbări bruște. Așa cum remarcă Nicolae Iorga „istoria este cea dintâi carte a unei nații”, subliniind rolul esențial al trecutului în formarea identității naționale. INTRODUCERE GENERALĂ!!!

La începutul secolului XX, România se afirmă pe scena internațională. Astfel, un fapt istoric referitor la România, desfășurat în primele două decenii ale secolului al XX-lea este participarea la Primul Război Mondial. La Consiliul de Coroană de la Cotroceni din 14 august 1916 s-a hotărât intrarea României în război alături de Antanta. Prin urmare, România va declara război Austro-Ungariei. Conform planului inițial, trei armate române au trecut granița cu Austro-Ungaria pentru a elibera Transilvania, iar o armata acționa de-a lungul granitei de sud, pe Dunăre, pentru a preveni un atac germano-bulgar. Obiectivul inițial al armatei române era eliberarea Transilvaniei și apoi înaintarea spre valea Tisei și valea Dunării pentru a tăia sursele de aprovizionare ale armatei austro-ungare. Armata româna trece în Transilvania sub deviza „acum ori niciodată” și eliberează orașele Brașov, Sfântul Gheorghe, Făgăraș, Miercurea Ciuc, avansând până la Sibiu și Sighișoara. Înaintarea armatei române în Transilvania a fost oprită de trupele austro-ungare, iar românii se retrag pe linia Carpaților unde are loc „bătălia trecătorilor”. În acest timp, Antanta nu își îndeplinește obligațiile militare. Prin urmare, trupele germano-bulgare îi înfrâng pe români la Turtucaia pe 24 august 1916, apoi trec Dunărea. În octombrie-noiembrie au loc luptele de la Jiu, Olt, Argeș si Neajlov. La 23 noiembrie 1916, Bucureștiul este ocupat de generalul german August Von Mackesen, iar teritoriul țării este ocupat de Puterile Centrale. Guvernul, Casa Regala și armata română și o parte a populației se retrag în Moldova. Iașul devine noua capitală, iar frontul se stabilizează pe linia Focșani-Galați. În acest timp, autoritățile române decid să trimită în Rusia tezaurul Băncii Naționale și alte valori.

Aflarea României în tabăra victorioasă a facilitat întemeierea României Mari. Marea Unire din 1918 a impus adoptarea unei noi Constituții care să uniformizeze tradițiile juridice diferite din provinciile unite cu România. Constituția a fost promulgată pe 28 martie 1923 de către regele Ferdinand și publicată în Monitorul Oficial a doua zi. A fost supranumită Constituția unificării și are la baza constituția din 1866, de la care a preluat 76 de articole. Stabilea ca formă de guvernământ monarhia constituțională ereditară. Conform principiului separării puterilor în stat, puterea executivă o aveau Guvernul și regele, puterea legislativă o aveau Parlamentul și regele, iar puterea judecătorească era exercitata de organele de judecată. Parlamentul avea rolul principal, era bicameral, controla puterea executivă, exercita puterea legislativă. Era ales prin vot universal pentru bărbații de peste 21 de ani. Guvernul era format din prim-ministru si miniștrii, exercita puterea în numele regelui și contrasemna orice act al său. Prerogativele regelui rămâneau cele stabilite în 1866, dar în realitate erau diminuate ca urmare a creșterii rolului Parlamentului. Constituția garanta o serie de drepturi și libertăți cetățenești: egalitatea în fața legii, libertatea conștiinței, a presei, a învățământului. Constituția suferă o modificare în anul 1926 când se

introduce prima electorală, adică partidul care obținea 40% din voturile alegătorilor devenea majoritar în Parlament. Astfel, o consecință a adoptării Constituției din 1923 a fost egalitatea în drepturi indiferent de originea etnică. O altă consecință a adoptării constituției a fost introducerea primei electorale.

Criza apărută după alegerile parlamentare din decembrie 1937 în care niciun partid politic nu a obținut pragul de 40% din voturi i-a permis regelui Carol al II-lea să aducă la guvernare un partid slab. Prin urmare, în spatele Partidului Național Creștin condus de Octavian Goga, regele și-a consolidat regimul său de dictatură regală. Astfel, o cauză a adoptării Constituției din 1938 a fost fundamentarea regimului de monarhie autoritară/dictatură regală a lui Carol al II-lea.

Regele Carol al II-lea a tatonat terenul pentru instaurarea regimului totalitar de tip comunist. Constituția din 1948 marchează cucerirea puterii politice de către comuniști și înlăturarea monarhiei din România, la 30 decembrie 1947 când regele Mihai abdică și părăsește țara. Astfel, o cauză a adoptării Constituției din 1948 a fost consolidarea noului regim instaurat, cel totalitar.

Atât în perioada stalinistă, cât și în perioada național-comunismului au fost elaborate legi fundamentale. Prin urmare, o asemănare între Constituția din 1952 și Constituția din 1965 este caracterul totalitar. Constituția din 1952 a marcat subordonarea totală a statului român față de URSS și partidul unic (Partidul Muncitoresc Român). Aceasta a menținut principiile cuprinse în constituția adoptată în 1948. Astfel, ea a marcat naționalizarea principalelor mijloace de producție și începutul procesului de colectivizare a agriculturii. Statul român modern era declarat „democrat popular”. Din cele mai importante principii cuprinse în constituție amintim: suveranitatea poporului, centralism economic, planificare națională. Deși drepturile și libertățile cetățenești erau incluse în articole, exista o discrepanță între text și realitatea totalitară.

Constituția din 1965 marchează venirea la putere a noului lider comunist, Nicolae Ceaușescu. Este adoptată la 21 august 1965. Conform articolului 1 noua denumire a țării era „Republica Socialistă România”, iar Partidul Muncitoresc Român revine la denumirea de Partid Comunist Român. Prin intermediul Constituției se reflectă încheierea procesului de colectivizare și de distrugere a proprietății private. Marea Adunare Națională era în continuare organul suprem al puterii de stat, iar Consiliul de Miniștri era organul suprem al administrației de stat. Constituția a suferit două modificări. Prima a fost în 1968 când s-a revenit la județe ca formă de administrare locală și s-a introdus calitatea de municipiu pentru orașele mari. Cea de a doua modificare a avut loc în anul 1974 când s-a înființat funcția de președinte pentru Ceaușescu, în scopul consolidării puterii sale.

Nicolae Ceaușescu s-a implicat activ în cadrul evenimentelor din perioada Războiului Rece. Războiul Rece a reprezentat o confruntare ideologică, economică și social-politică între sistemul

democratic dominat de SUA și aliații ei și sistemul comunist totalitar, dominat de URSS și aliații ei. Confruntarea s-a desfășurat din 1947 până la destrămarea URSS în 1991

Din punctul meu de vedere, România participă la relațiile internaționale prin Conferința de la Helsinki. La data de 30 iulie-1 august 1975 s-a desfășurat Conferința de la Helsinki, în cadrul căreia România a jucat un rol activ. Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa prevedea egalitatea statelor și respectarea drepturilor statelor mici,nerecurgerea la forță și la amenințarea cu forța. Pentru statele aflate sub controlul Moscovei, implicit România, conferința a avut un rol propagandistic, axat pe ideea înțelegerii internaționale. Pentru statele occidentale, conferința a însemnat premisa abolirii progresive a regimurilor comuniste din Europa.

În concluzie, istoria acestor state a fost marcată de abilitatea de a naviga între amenințările politice, conflicte și negocieri, reflectând complexitatea națiunii române în fața presiunilor externe.

CONCLUZIE GENERALĂ!!!